

Nadace

Cílem vlády v letech 1951 až 1953 bylo kompletní zrušení dosud existujících a fungujících majetkových mas, jako byly fondy, účelová jmění a nadace, a získání jejich majetku do státního vlastnictví. V jednotlivých etapách vláda zmocněná rozpočtovými zákony postupně usneseními rušila resortní fondy, mezi kterými byly také nadace poskytující stipendia vysokoškolským studentům spadající pod Ministerstvo školství věd a umění a fondy na podporu hudebního umění. Rušením nadací, které byly spravovány národními výbory, či byly pod jejich dozorem, vláda pověřila Ministerstvo vnitra, které následně pověřilo jednotlivé krajské národní výbory. Ke dni 31. 10. 1952 byly zrušeny veškeré fondy, kromě fondů výslovně vyjmutých, a jejich majetek přešel do vlastnictví státu. Stejně tak postupovalo Ministerstvo vnitra, které vytvořilo kategorii nadací „ostatní“, pod kterou spadaly nadace jakéhokoli druhu. Současně Ministerstvo vnitra uložilo krajským národním výborům se s nadacemi vypořádat do 31. 5. 1953 a jejich majetek převést do správy státu. K definitivnímu zrušení fondů, a hlavně k přechodu jejich majetku do vlastnictví státu, či k jeho inkameraci, tak došlo nejpozději do konce roku 1953. Výjimkou byly pouze fondy zahrnuté v seznamu C, k jejichž zrušení byla přijata zvláštní legislativní opatření. S ohledem na výše uvedené není možné, aby jakákoli nadace (vyjma konkrétních nadací vládou z rušení vyjmutých) nadále existovala a vlastnila majetek po cíleném rušení fondů a nadací v 50. letech minulého století.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky č.j. 27 Cdo 3939/2023-280 ze dne 20.11.2024)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobce P. B., zastoupeného Mgr. J.S., Ph.D., advokátem, se sídlem v P., proti žalované Nadaci XY, o zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví, vedené u Okresního soudu v Kladně pod sp. zn. 29 C 48/2022, o dovolání žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 29. 8. 2023, č. j. 28 Co 58/2023-234, tak, že dovolání se zamítá.

Z odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Žalobou ze dne 4. 10. 2022 se žalobce domáhá zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví k pozemkům p. č. XY, XY a XY vedeným Katastrálním úřadem pro Středočeský kraj, Katastrální pracoviště XY, na XY č. XY pro k. ú. a obec K. Žalobce je vlastníkem podílu o velikosti 2/3 a žalovaná podílu o velikosti 1/3 (dále též jen „pozemky“).

[2] Okresní soud v Kladně usnesením ze dne 31. 1. 2023, č. j. 29 C 48/2022-113, řízení zastavil (výrok I.), rozhodl o náhradě nákladů řízení (výrok II.) a o vrácení poměrné části soudního poplatku žalobci (výrok III.).

[3] Soud prvního stupně vyšel z toho, že:

1) Žalobce označil žalovanou pouze jejím názvem.

2) Na základě lustrace žalované ve veřejných rejstřících nebyla žalovaná v žádném z těchto rejstříků dohledána.

3) Žalobce na výzvu soudu nedoplnil žádné další identifikační znaky žalované.

[4] Na tomto základě soud prvního stupně uzavřel, že nejsou splněny podmínky řízení, které je soud povinen zkoumat kdykoli za řízení podle § 103 zákona č. [99/1963](#) Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“). Podle soudu „jednou z těchto podmínek je označení účastníků řízení jejich jménem, příjmením, bydlištěm a popřípadě též rodným číslem, v případě právnické osoby pak názvem, sídlem, identifikačním číslem (§ 79 odst. 1 o. s. ř.)“.

[5] Jelikož nebyla naplněna „podmínka dostatečné identifikace žalované“, neboť z tvrzení a důkazních návrhů žalobce „nebylo postaveno na jisto, že je existující právnickou osobou“ způsobilou být účastnicí řízení, soud prvního stupně řízení zastavil v souladu s § 104 odst. 2 o. s. ř.

[6] Krajský soud v Praze k odvolání žalobce v záhlaví označeným usnesením rozhodnutí soudu prvního stupně potvrdil (první výrok) a rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení (druhý výrok).

[7] Odvolací soud vyšel dále z toho, že:

1) Žalovaná byla zřízena poslední vůlí K. E. (zemřelé dne XY) ze dne 6. 8. 1927 ve spojení s dodatky z let 1927 a 1928 jako odkaz, jehož předmětem byly také pozemky (v té době PK XY, XY a XY před pozemkovými úpravami), z jejichž výnosu a z dalšího kapitálu měli být podporováni nemajetní studenti.

2) Odevzdací listina o odevzdání substituční podstaty byla vydána Finanční prokuraturou v Praze dne 10. 2. 1945 a na jejím základě byla provedena změna zápisu do katastru nemovitostí.

3) Nadační listina žalované byla sepsána dne 25. 10. 1945.

4) Ke dni 30. 9. 1946 vedla Zemská banka pro Čechy soudní depositum kapitálu žalované v podobě vkladních knížek, zástavních listů a státních dluhopisů.

[8] Na takto ustaveném základě dospěl odvolací soud k závěru, podle něhož „žalovaná ke dni zahájení soudního řízení (tj. k datu podání žaloby 4. 11. 2022) neexistovala“.

[9] Odvolací soud zajistil „prakticky veškeré dostupné materiály“ týkající se žalované, přičemž po dni 30. 9. 1946 nejsou o žalované dostupné žádné informace, jí vlastněný finanční kapitál zanikl v důsledku peněžní reformy v roce 1953 (podle § 7 odst. 1 zákona č. [41/1953](#) Sb., o peněžní reformě). Navíc na základě § 7 zákona č. [26/1953](#) Sb., rozpočtového zákona na rok 1953, byla zjevně činěna opatření k likvidaci a zrušení nadací s tím, že právní úprava nadací na základě rekonstrukce práva v letech 1963 až 1965 zcela vymizela. V současnosti je žalovaná evidována pouze jako vlastník podílu na pozemcích v katastru nemovitostí.

II. Dovolání a vyjádření k němu

[10] Proti usnesení odvolacího soudu podal žalobce dovolání, jehož přípustnost opírá o § 237 o. s. ř., maje za to, že rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázek hmotného práva, které v rozhodovací praxi odvolacího soudu dosud nebyly vyřešeny.

[11] Dovolatel namítá, že odvolací soud nesprávně posoudil právní otázku existence žalované, neboť v napadeném usnesení neobjasňuje, na základě kterých právních předpisů mělo dojít k zániku žalované. Dovolatel se domnívá, že „zánik finančního kapitálu žalované“ není sám o sobě dostačující k přijetí závěru o zániku žalované. Rovněž podle dovolatele nelze zjednodušeně dovodit, že „spolu s právní úpravou ‚vymizely‘ i subjekty vzniklé podle dřívější právní úpravy“. Z žádných odvolacím soudem citovaných ustanovení zákonů explicitně nevyplývá, že „vláda zrušila specificky žalovanou“. Naopak je zjevné, že „vláda žalovanou nezlikvidovala“, jelikož ji stát „až do současnosti evidoval jako vlastníka nemovitých věcí“.

[12] Dovolatel dále vymezuje otázky související s účastenstvím žalované v řízení o pozemkových úpravách vedeném Státním pozemkovým úřadem, které bylo pravomocně ukončeno dne 2. 5. 2015 rozhodnutím o výměně vlastnických práv v pozemkové úpravě č. j. SPU - 119540/2015. Na základě tohoto rozhodnutí byla žalovaná zapsána jako spoluvlastník pozemků do katastru nemovitostí. Dovolatel poukazuje na skutečnost, že ke dni 16. 3. 2015 (den nabytí právních účinků zápisu do katastru nemovitostí) byla žalovaná z pohledu státu „existujícím subjektem“.

[13] Konečně dovolatel vymezuje otázky týkající se právního stavu pozemků v případě, kdy by žalovaná skutečně zanikla tak, jak odvolací soud předpokládá. Dovolatel má za to, že v situaci, kdy „stát žalovanou svým aktivním zásahem zlikvidoval ... nemůže se současně domnívat, že žalovaná vědomě dobrovolně předmětné nemovité věci opustila“. Tudíž podíl žalované na pozemcích nemůže představovat věc opuštěnou podle § 1050 odst. 2 zákona č. [89/2012](#) Sb., občanského zákoníku (dále též jen „o. z.“), která by v souladu s § 1045 odst. 2 o. z. připadla státu.

[14] Dovolatel proto navrhuje, aby Nejvyšší soud zrušil usnesení odvolacího soudu a usnesení soudu prvního stupně a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

III. Přípustnost dovolání

[15] Dovolání bylo podáno včas, osobou oprávněnou, splňující podmínku podle § 241 odst. 1 o. s. ř.; dovolací soud se proto zabýval jeho přípustností.

[16] Otázky související s účastenstvím žalované v řízení o pozemkových úpravách vedeném Státním pozemkovým úřadem a týkající se právního stavu pozemků nečiní dovolání přípustným, neboť na jejich posouzení rozhodnutí odvolacího soudu nespočívá.

[17] Při formulaci těchto otázek dovolatel pomíjí, že podle § 237 o. s. ř. je jedním z předpokladů přípustnosti dovolání skutečnost, že na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva napadené rozhodnutí závisí, tedy že odvolacím soudem vyřešená právní otázka je pro jeho rozhodnutí určující (k tomu srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18. 7. 2013, sen. zn. 29 NSČR 53/2013).

[18] Předmětem rozhodnutí je posouzení podmínek řízení, konkrétně zda má žalovaná způsobilost být účastnicí řízení. Právě pro tuto dovolacím soudem dosud neřešenou otázku je dovolání podle § 237 o. s. ř. přípustné.

IV. Důvodnost dovolání

[19] Podle § 19 o. s. ř. způsobilost být účastníkem řízení má ten, kdo má právní osobnost; jinak jen

ten, komu ji zákon přiznává.

[20] Podle § 28 zákona č. 29/1951 Sb., rozpočtového zákona na rok 1951, vláda dá přezkoušet oprávněnost všech fondů státních, státem spravovaných a fondů pod státním dozorem a pokud to uzná za účelné, vydá směrnice o jejich zrušení a zlikvidování, po případě o jiné úpravě. Totéž platí o účelových jměních, jakkoliv vzniklých a o nadacích.

[21] Podle § 9 zákona č. 3/1952 Sb., rozpočtového zákona na rok 1952, vláda učiní opatření, aby byly podle potřeby a účelnosti zrušeny, zlikvidovány nebo jinak upraveny všechny zbývající fondy, účelová jmění a nadace.

[22] Podle § 7 zákona č. [26/1953](#) Sb., rozpočtového zákona na rok 1953, vláda učiní opatření, aby byly podle potřeby a účelnosti zrušeny, zlikvidovány nebo jinak upraveny všechny zbývající fondy, účelová jmění a nadace.

[23] Podle § 73 zákona č. [115/1953](#) Sb., o právu autorském (autorský zákon), pro podporu tvůrčí činnosti v oboru písemnictví, hudby a výtvarných umění zřizují se kulturní fondy (literární, hudební a výtvarných umění) [odstavec 1]. Kulturní fondy (dále jen "fondy") jsou právnické osoby (odstavec 2).

[24] Podle § 79 autorského zákona na fondy přejde majetek a) literárních, hudebních a výtvarnických spolků, jakmile zaniknou; b) zbývajících fondů, účelových jmění a nadací, pokud byly určeny k podpoře písemnictví, hudby, výtvarných umění nebo tvůrčích pracovníků těchto oborů, jakmile zaniknou (odstavec 1). Ministr kultury určí v dohodě s ministrem vnitra, které ze zanikajících spolků jsou spolky literární, hudební a výtvarnické, a v dohodě s ministrem financí, které ze zbývajících fondů, účelových jmění a nadací byly určeny k podpoře písemnictví, hudby, výtvarných umění nebo tvůrčích pracovníků těchto oborů; zároveň stanoví den, kdy uvedené spolky nebo fondy zanikly.

[25] Právní úprava nadací v období do roku 1951 byla kusá. Všeobecný občanský zákoník (císařský patent č. 946/1811 Sb. z. s.) v § 646 pouze odkazoval na předpisy o nadacích obsažené v politických nařízeních. V doktríně však není sporu o tom, že nadace založené v souladu s tehdejšími právními předpisy byly právnickými osobami (srov. např. Ronovská Kateřina in K historickému vývoji nadací ve střední Evropě, Časopis pro právní vědu a praxi 2/2011, str. 128 a 129). Po změně režimu v roce 1948 se účel již existujících nadací přestal slučovat s novým uspořádáním právního života, v němž primární úlohu v zajišťování společensky nebo hospodářsky prospěšných činností měl mít stát.

[26] Z materiálu poskytnutého Nejvyššímu soudu Národním archivem podle přípisu z 20. 8. 2024 (celkem 124 stran kopií) vyplývá, že rozpočtové zákony z let 1951 až 1953 zmocnily vládu k přijetí opatření ke zrušení nebo jiné úpravě fondů, účelových jmění a nadací (společně dále též jen „fondy“). Vláda ve spolupráci s jednotlivými ministerstvy přistoupila k postupnému zrušení a likvidaci fondů, a to ve čtyřech etapách. Cílem vlády bylo jednak jejich zrušení a tím i zamezení jejich další činnosti a současně získání jejich majetku, ať už jeho převedením do vlastnictví státu, či do jeho správy.

[27] V I. etapě přistoupila vláda ke zrušení fondů, které byly v přímé správě ústředních úřadů státní správy a jejich orgánů. Usnesením vlády ze dne 22. 1. 1952 proto byly výslovně zrušeny fondy taxativně vymezené v seznamu A (tj. fondy v přímé správě resortů a jejich orgánů navrhované ke zrušení) s tím, že jejich majetek přešel dnem zrušení fondů do vlastnictví státu. Dále vláda uložila svým členům povinnost, aby zařídili ukončení likvidace rušených fondů ze seznamu B (tj. fondy zrušené, které se mají urychleně zlikvidovat) do 30. 6. 1952. Konečně vláda zmocnila ministra vnitra, aby po dohodě s ministrem financí, či ministrem jiného věcně příslušného ministerstva, učinil vhodná opatření ke zrušení, zlikvidování a případně k jiné úpravě

fondů ve správě národních výborů.

[28] Ve II. etapě zvolila vláda postup opačný, neboť svým usnesením ze dne 21. 10. 1952 zrušila všechny zbývající fondy ve správě ústředních úřadů státní správy a jejich orgánů, kromě fondů výslovně vyjmutých, které jsou jmenovitě nebo druhově vymezeny v seznamu C. Dále vzala vláda na vědomí demonstrativní výčet zrušovaných fondů v seznamu D s tím, že pokud není uvedeno jinak, zrušují se v něm uvedené fondy ke dni 31. 10. 1952. Tímto dnem rovněž došlo k přechodu jejich majetku do vlastnictví státu. Ke dni 31. 10. 1952 vláda zrušila také všechny ostatní fondy ve správě ústředních orgánů státní správy, které nejsou uvedeny ani v seznamu D ani v seznamu C. Vláda uložila všem zúčastněným členům vlády, aby likvidaci zrušených fondů provedli nejpozději do 31. 12. 1952 a aby nejpozději do 31. 3. 1953 podali ministru financí zprávu o dokončení likvidace. V bodě 14 seznamu D byly uvedeny „všechny fondy, účelová jmění a nadace, jejichž účelem jest udílení peněžních podpor (stipendií) studující mládeže na studia a studijní cesty“. Likvidaci těchto fondů měl na starosti ministr školství, věd a umění.

[29] Poslední etapou týkající se fondů ve správě ústředních úřadů státní správy a jejich orgánů byla etapa IV. provedená usnesením vlády ze dne 17. 11. 1953, kterým vláda zrušila dalších 13 fondů původně zachovaných po II. etapě (tj. zahrnutých do seznamu C). V bodě 6 usnesení vlády byly uvedeny „fondy, účelová jmění a nadace ve správě vysokých škol“, které byly zrušeny ke dni 30. 11. 1953. Tímto dnem rovněž přešel majetek fondů do vlastnictví státu.

[30] Ke zrušení fondů ve správě a pod dozorem národních výborů došlo v rámci III. etapy prostřednictvím směrnic přijatých Ministerstvem vnitra uvedených v oběžníku Ministerstva vnitra zn. IV/2-458-66/1953, ze dne 4. 2. 1953 (přijatých na základě zmocnění usnesení vlády ze dne 22. 1. 1952 a ze dne 21. 10. 1952). Cílem směrnic bylo jednak zrušení fondů, jejichž převážným účelem bylo plnění úkolů, o které dostatečně pečoval stát (vzdělávací a studijní, chudinské atd.), a jednak inkamerace jejich majetku (tj. převedení majetku do státní správy). Směrnice se vztahovaly na nadace a samostatné fondy, které vznikly mimo jiné z odkazů, na fondy nesamostatné, jež jsou přímo ve správě národních výborů, a rovněž na nadace, které jsou pouze pod jejich dozorem.

[31] Nadace spravované národními výbory rozdělilo Ministerstvo vnitra do tří kategorií, a to na: a) nadace náboženské, b) nadace spadající do působnosti Ministerstva školství a osvěty a c) nadace ostatní. Ministerstvo vnitra zmocnilo krajské národní výbory ke zrušení jednotlivých nadací z kategorie b) a c) výměrem a k rozhodnutí o inkameraci jejich majetku. Tímto postupem byly nadace rušeny do 31. 5. 1953. U nadací spravovaných jinými institucemi, nad kterými vykonával národní výbor pouze dozor, docházelo k jejich rušení na základě dohody krajského národního výboru s konkrétní institucí.

[32] Fondy, účelová jmění a nadace určené k podpoře písemnictví, hudby, výtvarných umění nebo tvůrčích pracovníků těchto oborů byly zrušeny na základě autorského zákona a jejich majetek přešel na nově zřízené kulturní fondy. Jak vyplývá ze sdělení odboru hudebních institucí ministerstva kultury ze dne 29. 4. 1955, z původních fondů a nadací zřízených na podporu hudebního umění tvůrčího, případně reprodukčního, existovaly k tomuto datu pouze Smetanova nadace v Brně, Janáčkův fond při filosofické fakultě university v Brně, Ševčíkova kolej v Praze a Fond spravovaný bývalou Českou akademií věd.

[33] Z uvedeného je patrné, že cílem vlády v letech 1951 až 1953 bylo kompletní zrušení dosud existujících a fungujících majetkových mas, jako byly fondy, účelová jmění a nadace, a získání jejich majetku do státního vlastnictví. V jednotlivých etapách vláda zmocněná rozpočtovými zákony postupně usneseními rušila resortní fondy, mezi kterými byly také nadace poskytující stipendia

vysokoškolským studentům spadající pod Ministerstvo školství věd a umění a fondy na podporu hudebního umění. Rušením nadací, které byly spravovány národními výbory, či byly pod jejich dozorem, vláda pověřila Ministerstvo vnitra, které následně pověřilo jednotlivé krajské národní výbory.

[34] Jelikož nebyly dostupné kompletní seznamy fondů, využila vláda tzv. generální klauzule a v rámci II. etapy zrušila veškeré zbývající resortní fondy, kromě fondů taxativně vymezených v seznamu C. Je tak zřejmé, že ke dni 31. 10. 1952 byly zrušeny veškeré fondy, kromě fondů výslovně vyjmutých, a jejich majetek přešel do vlastnictví státu.

Stejně tak postupovalo Ministerstvo vnitra, které vytvořilo kategorii nadací „ostatní“, pod kterou spadaly nadace jakéhokoli druhu. Současně Ministerstvo vnitra uložilo krajským národním výborům se s nadacemi vypořádat do 31. 5. 1953 a jejich majetek převést do správy státu. K definitivnímu zrušení fondů, a hlavně k přechodu jejich majetku do vlastnictví státu, či k jeho inkameraci, tak došlo dle uvedených zdrojů nejpozději do konce roku 1953. Výjimkou byly pouze fondy zahrnuté v seznamu C, k jejichž zrušení byla přijata zvláštní legislativní opatření.

[35] S ohledem na vše výše uvedené proto není možné, aby jakákoli nadace (vyjma konkrétních nadací vládou z rušení vyjmutých) nadále existovala a vlastnila majetek po cíleném rušení fondů a nadací v 50. letech minulého století. Ke stejnému závěru ostatně dospívá též odborná literatura, podle které jedinou nadací, která přežila do roku 1989,

byla Nadace Josefa, Marie a Zdeňky Hlávkových (srov. Telec Ivo in Nadace, Časopis pro právní vědu a praxi 3/1994, str. 128, nebo Ronovská Kateřina in K historickému vývoji nadací ve střední Evropě, Časopis pro právní vědu a praxi 2/2011, str. 129).

[36] Žalovaná vznikla na základě poslední vůle sepsané a doplněné v letech 1927 a 1928 K. E., zemřelou dne XY. Z dochovaných dokumentů vyplývá, že Finanční prokuratura v Praze vydala dne 10. 2. 1945 odevzdací listinu, na jejímž základě byla odevzdána žalované substituční podstata po zesnulé K. E. Konkrétně tato listina sloužila jako podklad pro vklad vlastnického práva žalované do pozemkové knihy pro k. ú. XY vl. č. XY na 1/3 nemovitosti dosud připsanou H. a J. E. jako dědičkám po K. E. Vlastnické právo žalované bylo na základě odevzdací listiny zapsáno do pozemkové knihy dne 27. 2. 1945. Následně dne 14. 11. 1945 zrušil Okresní soud civilní pro vnitřní Prahu soudní depositum obsahující substituční podstata po zesnulé K. E. a celé uschovávané jmění tak bylo převedeno do dispozice rektorátu Státní konservatoře hudby v Praze, který spravoval žalovanou.

[37] Ohledně zrušení a zániku žalované se žádný konkrétní dokument nedochoval, nicméně vzhledem k účelu žalované (tj. poskytování stipendií studentům Státní konservatoře hudby v Praze) je zřejmé, že došlo k jejímu zrušení (a zániku) na základě vládních usnesení a směrnic Ministerstva vnitra vydaných v letech 1952 a 1953. Žalovaná nebyla některým z fondů vyjmutých ze zrušení podle seznamu C, naopak je možné ji podle jejího účelu podřadit pod bod 14 seznamu D, případně by se na ni vztahovala generální klauzule rušící obecně veškeré zbývající resortní nadace. Pokud by byla žalovaná nadací ve správě národních výborů, dovolací soud sice nemá k dispozici jednotlivé výměry krajských národních výborů, nepochybuje však, že ke zrušení nadací došlo, když smyslem a účelem veškerých přijatých opatření bylo zabavení majetku a zrušení fondů a nadací, které se neslučovaly s politikou nového režimu. Spadala-li žalovaná do působnosti autorského zákona, je ze shora citovaného sdělení Ministerstva kultury zřejmé, že její osobnost zanikla nejpozději v roce 1955.

[38] Žalovaná tak byla zrušena (a zanikla) nejpozději v polovině padesátých let minulého století. Tím pozbyla právní osobnost a zároveň způsobilost být účastnicí řízení (§ 19 o. s. ř.).

[39] Namítá-li dovolatel nepřezkoumatelnost odůvodnění napadeného rozhodnutí odvolacího soudu, lze uzavřít, že řízení uvedenou vadou nepřezkoumatelnosti netrpí; nehledě na to, že podle přesvědčení Nejvyššího soudu odůvodnění napadeného rozhodnutí vyhovuje požadavkům § 157 o. s.

ř., není pochyb o tom, že dovolatelem vytýkané (tvrzené) nedostatky nebyly na újmu uplatnění práv dovolatele (srovnej rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 6. 2013, sp. zn. 29 Cdo 2543/2011, uveřejněný pod číslem 100/2013 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).

[40] Rozhodnutí odvolacího soudu rovněž nelze považovat za překvapivé, neboť dovolatel byl srozuměn se skutečností, že soudy aktivně vyhledávají podklady týkající se existence žalované.

[41] Jelikož se dovolateli prostřednictvím uplatněného dovolacího důvodu a jeho obsahového vymezení správnost rozhodnutí odvolacího soudu zpochybnit nepodařilo a jelikož Nejvyšší soud neshledal ani jiné vady, k jejichž existenci přihlíží u přípustných dovolání z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 věta druhá o. s. ř.), dovolání podle § 243d odst. 1 písm. a) o. s. ř. zamítl.

© EPRAVO.CZ - Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Důkazní břemeno](#)
- [Dokazování, neúčinnost právního jednání](#)
- [Katastr nemovitostí](#)
- [Náhrada za ztrátu na výdělku \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Ochrana spotřebitele \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Pracovněprávní vztah \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Společný nájem bytu manžely \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Určení otcovství \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Jméno v obchodní firmě právnické osoby](#)
- [Dokazování](#)
- [Bolestné](#)